

На пуста младость неодена,
На рухо ненаносена,
На оро ненаиграана,
На песни ненапеана.“
Съ провикна жална Кана:
„Отъ бога, мале, да пайдешъ!
Ка' дойде, да не дойдеше!
Мѣлчи, мале, онѣмела!
Дека стоишъ ослѣпела.
Какъ си вѣра да предадамъ,
Що я пѣрво да забравамъ!
Даль на оро ке ме видишъ?
Аль на гости ке ти дойдамъ,
Иль на гости ке ми дойдишъ?
Или бракъ ке пречекамъ,
Или въ цѣрква ке си одамъ,
Или Велигденъ ке чинамъ,
Ели божикъ ке дочекамъ?
Еденъ денъ иматъ въ година
Денъ си иматъ, денъ байрамъ,
Па не знаятъ кога идитъ.“
Какъ дочуха вѣрли Турци,
Още въ мѣка ъ удриха;
Не имъ стигна тежокъ тумрукъ,
Не имъ стигна дребенъ синджиръ,
Не имъ стигна белези,
Въ нокти спици и набі'а.
Душа даде, а не вѣра.

Маріа Плената.

Кинисала ми мила Маріа
Мила Маріа на жетва д' о'итъ,
Ленъ да ми беритъ, ъчменъ да жніетъ.
Ми ъ стреті'е Турмана Турци
Турмана Турци, Катумъ Егюпси,
ъ поплени'е мила Маріа,